

Magda Vilvento

Měli jsme to
soudružce rozmluvit

Měli jsme to soudružce rozmluvit

Magda Vilvento

Měli jsme to soudružce rozmluvit

Magda Vilvento

Text © 2017 Magda Vilvento

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © Magda Vilvento, 2017

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-139-4 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-140-0 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-141-7 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

1. STOCKHOLM ZIMA 2011 – Karlík

Zima ve Stockholmu, něco, co maximálně miluju. Nemůžu si pomoci, kam se hrabou mrazy v Praze, tady je všechno jak na horách. Sníh, ten nerozředlý. Kavárny mají tisíc druhů teplých nápojů. Já i moji sousedé chladíme potraviny v oknech, to je moc hezké. Sauny, běžky i ten způsob, jak jsou Švédí na mráz zvyklí, jak se těší. Mám to rád. Je to paráda, i když v mém malém novinovém stánku s půlmetrovým otvorem, který se snažím zahradit nabídkou cukrovinek, mrznu jako sněhová koule, baví mě to.

Tak ještě článek s babkou Madonnou, kouknu na facebook a zavřu. Dlouhé teplé obědy si v zimě prostě dopřávám. Kdybych měl ženu, možná bych jí přemluvil, aby mi nosila do trafiky kastrůlky, ale jsem sám, takže střídám restaurace a jídelny v okolí a snažím se zahřát tak, abych vydržel prodávat až do večera.

„Dagbladet“, říká právě kozatá Tim z kanceláří na Sjukhusbackenske ulici.

Vím, že tam pracuje. Musím se na ní vždycky hodně usmívat, protože se jí to líbí. Teda, aspoň si to myslím. A taky jí vracet bez počítání jen do hrsti - nestíhá. Asi vstává na poslední chvíli, a pak běží celou cestu.

Jo, znám ji dobře. Takhle to tady chodí. Tohle si v trafice pohlídám.

Mám různé zákazníky, různé typy, klienty, už i kamarády. Tady se lehce seznámím. A to nemluvím jen o ženských. Zním všechny ty lidi, co tu makaj v okolí a oni znají mě. Vím, jaké cigarety kouří, jestli mají po ránu chuť na čokošku nebo jestli čtou drbárny o hercích, taky vím, kdy vstávají a jestli to stíhají nebo ne. A oni vědí, že já tady sedím od božího rána do večera, teda kromě té dlouhé pauzy na teplý oběd, že nejsem rodilý Švéd a že se za prsatýma z kanclu vždycky dlouho koukám.

Někdy chodím s klienty na oběd. S partou z IT firmy, co tam mám kámoše Toma, i s nádeníkama tady z vedlejší ulice, co jsou z Polska a kupují jen cigára. Jako trafikant jsem kámoš všech.

Občas se mě lidi ptají, odkud jsem. Prý mám divný přízvuk. Moc se jim nedivím, tenhle jazyk mi zkrátka k srdci nepřiřostl. Radši rovnou odpovídám, že jsem z Prahy. Zvědavějším můžu prozradit můj případ, jak mě táta kdysi táhnul na letadlo z komunistického Československa za mámou do Švédska. Bože, a mně se nechtělo. Strašně jsem brečel, mával nevlastním sourozencům, a nakonec jsem se vyvlíkl z jeho ruky a utekl. Ke známé. Takové pratetě naší. Na venkov. Suchej hajzl měla. Strašný zážitek. Ta pak tátu přesvědčila, že nejsem zrovna typ, co by ustál tolik změn najednou. Za mámou jsem přiletěl až v roce devadesát dva. No, usadil jsem se tu. Nakonec ano. Jenže mě tyhle věci prostě trvají dlouho.

No jo, kde jsou ty časy. Tenkrát mi přišlo, že se máma úplně pomátla. Tahala domů ty divný lidi a úplně jsem cejtil, jak má tátu omotaného kolem prstu. A vlastně všechny kolem.

Byla jako nějaká ta panička z černobílého filmu. Neměl jsem jí tenkrát moc rád. No a taky, že dopustila, abych vypadal tak debilně. To

nechápu. Když už chceš nějak vypadat, tak se vším všudy. I se psem na krásném vodítku i se synem, co nese nákup, ne? Kdepak máma, srala na mě.

Tenkrát, to jsem byl fakt případ. Vypadal jsem jako dlouhonohý luční koník s brejlema. Skoro jsem nemluvil, s nikým se pořádně nekamarádil, jen jsem si stavěl skládačky z časopisů a tiše nenáviděl svět.

Čekával jsem na ni před prací, v průjezdu u hotelu Intercontinental. Ono, to asi dřív mělo váhu, že tam dělala, protože se tím všude děsně prezentovala a nosila domů drahý věci, co vyhrabala z košů a taky ty poznámkový bloky, kde bylo logo hotelu. Do teďka dokážu skvěle nakreslit obrys Pražského hradu s těmi věžičkami, protože to bylo na těch papírech, kam jsem si dělal poznámky ve škole. A na sirkách a na propiskách.

No, takže tam dělala...pokojskou a já na ní čekával u průjezdu, a pak jsme chodili starou Prahou, jako bychom tam bydleli.

„Dobrý den paní Léblová, dobrý den pane Kalous,“ to bylo furt. Máma se zdravila se starousedlíky a asi si myslela, že je jako na úrovni, že zná lidi z toho historického centra. Jenže pak jsme sedli na Staroměstský na metro a jeli až na konečnou, na to hnusné předměstí, kde se muselo ještě deset minut harmonikou k sídlišti, a kde mi to teda fakt nechybí.

Šedé, bahnité, rozmáčené sídliště s lidmi, co uměli chodit jen do práce a v kulturáku chlastat pivo. Vzpomínám si, jak ho dostavili, přímo za naším blokem. Kulturní dům. První věc, co tam byla. Ani školky ještě neměly základy, ale kulturák už stál. Nahoře byl kadeřník, teda spíš kadeřnice, co měla vždycky vytupírované vlasy až na střechu. A pod ní hospoda.

Pamatuju si, jak si kadeřnice stěžovala, že jí ten hnusný pach piva a kouře jde nahoru. A měla pravdu. Nahoře se to míchalo ještě s březovým šamponem a vznikl z toho puch enormní. To ale bylo pod máminu úroveň, takže mě tam většinou jen odvedla, ukázala, jak mě mají ostříhat, s pusinkou na ukazováčku pohládila

fotku Dubčka, co měla kadeřnice na zrcadle místo celebrit a odkráčela. Sama se pak nechávala stříhat v centru. Jo, a vždycky říkala: „už nevidí, potřebuje ostříhat“, ale ten střih (co vybrala v nějakém zahraničním magazínu) byl pokaždé na dlouhou patku, takže mi ty vlasy stejně lezly do brejlí.

No jak říkám, samé „lepší“ vzpomínky na to sídliště mám. Možná bych se tam měl vypravit a zavzpomínat. Ale co, to je minulost. Nemám na minulost čas. Když nečučím v trafice po ženských, tak jsem v posilovně a taky předělávám byt a měl bych cestovat trochu, sakra. Ameriku chci vidět a Austrálii, a pak až budu úplně starej jako naši, mrknu zase do Prahy, jaký to tam teď mají. Snad o dost lepší než dřív.

2. PRAHA PODZIM 1986 – Katka

Milovala jsem hudbu. Tu vážnou. Ale už jsem se přepla na MTV, to nejde vydržet.

Ikdyž během práce ráda vzpomenu na hudební školu s gramodeskami, které nám pouštěl starý profesor se jménem, na které si už nevzpomenu. Třeba takové ty pochody, ty byly fajn. Nohy nám lítal nad zemí, zatímco jsme seděly v kroužku hudební nauky s fialovým kobercem uprostřed. A ten profesor tam dirigoval a poskakoval, jak byl mistry unesen. To bylo fajn.

Kdyby tak věděl, kam se mu poděla nadějná kytaristka, k čemu mi slouží znalosti notových osnov, k čemu používám jeho oblíbené skladby. Kdyby tak věděl, jak jsem dopadla. Přepla jsem na pop. Na bláznivé studio s modrým křeslem. Na skvělou moderátorku, co vždycky říká: „coming up right now“ a my to nemůžeme najít v učebnicích. Teda ne v těch pro samouky. Přepla jsem se zkrátka na docela jinou hudbu. Na Music Television - MTV.

Jeho zavřeli. V sedmdesátých letech. Nikdo neví za co, takže něco politického, myslím. A také myslím, že už je venku, no to je fuk.

Ale pokoje v hotelu se mi s Habanerou na jazyku uklízí parádně. Tam tam trádada tam tam. Lepší než s Madonnou. S klasickým pochodem mám pokoj uklizený za pár minut. Jde mi to od ruky. Na rozpisu pokojů odškrtávám jeden za druhým. Běžné úkoly, které mám v pokoji provést, jedou jako po másle.

Odemknout pokoj, vjet vozíkem, zmačkat nerušenku a hodit ji do koše. Vyhodit vše, co se válí po zemi, nábytku, v posteli a najet si vozíkem blíže ke koupelně. Sebrat ručníky a dát do pytle na straně vozíku. Rukavice. Houbičkou umýt vanu, umyvadlo, štětkou záchod. Vyleštit zrcadla. Vytrít. Dát čisté ručníky. Najet si vozíkem blíže k posteli, stáhnout povlečení. Otevřít okno na matrace. Vyluxovat, utřít prach, vyrovnat nábytek, povlíknout čistě postel. A moje nejoblíbenější pasáž: doplnit šamponky, bloky, kapesníky, mýdla a turistickou brožurku. To mi jde nejlíp.

Tedy, když nepočítám pasáže: kouknout do odpadkového koše, zda tam není něco luxusního a sebrat drobáky, které dávají hosté buď na noční stolek, nebo pod polštář.

Ano, můj oblíbený tuzér. Rukama mi tak prošly snad všechny druhy měn, některé dokonce vlastním neb je ani banky, ani vextráci neznají (například zlaté žetony z Monackého kasina), a tak si je nechávám na památku. Samozřejmě miluju dolky, máry, franky, liry, protože se po nich jen zapráší. Buď je vyměním, nebo jdu prostě do tuzexu a koupím dětem sladkosti.

A když náhodou najdu pod polštářem ruličku neznámých peněz s mnoha nulami, běžím do jedné uličky u náměstí (máme tam už známé) a doufám, že jde o poklad. Tedy: ne moc, abych to nemusela vrátit a ne málo, abych z toho měla radost. Prostě akorát. Jenže většinou zjistím, že je to nějaká asijská valuta, že mi to za koruny nevymění, a že bych si za to koupila zhruba dvě rýžové placky.

Jako minule, příklad za všechny: Simona mě volala přes patro, ať se jdu kouknout na pokoj. No, horší je už snad jenom maštal.

Soudruzi z dalekých, socialistických krajů bez znalostí běžných civilizačních výtobytků si nevěděli rady v koupelně, a tak vše řešili na zem. Jenže potom si Simona všimla, že je na nočním stolku fakt velká hromada, tentokrát mincí a začala mít tušení, že jí ten chlívěk v podstatě zaplatili. A měla pravdu.

Měla v těch tři a padesáti mincích skoro sto pade našich československých korun, jenže jí vxláci poslali do banky, tam prý budou mít zájem. Ale to byl omyl. Zájem neměli. Simona má sto pade ve měně, kterou neumíme ani vyslovit. Co se dá dělat, třeba na to někdy dojde.

Simona říká, že až bude nejhůř, určitě se někdo objeví a bude mít o její Lufthansa tašku zájem (tam si slyší ty exotické měny), ale nevím, přijde mi, že se už nejhůř má.

Simony manžel, Šeřík, jí nenadává za zanedbanou domácnost, on jí rovnou mlátí. A to dost. Odnáší to hlavně její malá Lili, která se prý Šeříka dopředu obává a odmítá opouštět školní družinu.

Simona si toho asi nevšimá, bere problémy, jako že jsou (říká: byly, jsou a budou) a nikdy nic moc neřeší. Tedy, řeší. Madonnu a časáky – účesy, melíry, s ofinou nebo bez ofiny, večerní líčení, vysoké podpatky, barevná saka, límečky, brýle, ručníky a knoflíčky.

Dnes tedy zrovna několik oděrek od včerejší rvačky kvůli rozlitému laku na nehty. Přesto mám dojem, že to řešila jen ráno v šatně. Dovedu si představit, že na své trable zapomněla přesně v ten moment, kdy vjela vozíkem do prvního svěřeného pokoje a zapnula televizi s MTV. Po prvním zaznění tónů bylo po potížích, tak Simona fungovala a měla svým způsobem velkou výhodu.

„O čem uvažuješ?“ my o vlku....ptá se mě zrovna mezi dveřmi, když jí v duchu pomlouvám. Ale nepomlouvám, jsme přece kamarádky.

„O tobě.“

„Tak douvažuj o mém prachbídném životě a pojď na oběd.“

„Ještě počkej,“ nemůžu jít hned jako ona, chci pokoj nejdříve dodělat. Nesnáším, když přijdu z oběda a přemýšlím, co jsem už utřela a co ne.

„Hele mimochodem ty na tom taky nejsi zrovna dobře... Z nás tří si život užívá jen Naďa. A to je tím, že kašle na MTV a žije podle svého. To mi dneska říkala v šatně“, mudrcuje Simona opřená o futra rovnaje si punčochy a má asi pravdu.

Příliš jsme tomu mezinárodnímu pozlátku podlehly. Lepší nevědět, jak se žije venku. A že se má Naďa nejlíp, to je jasná věc.

„Ten její Milan vaří, pere, o Karlíka se stará, chodí na nákup, bere ho k zubaři, vojede jí na balkóně, třeba,“ to je celá Simona, mluví v té chvíli, kdy myslí. Na to je nejlepší mlčet, i když samozřejmě přemýšlím, že je to holý fakt. Nadi manžel se stará o všechno a jejich balkónový zážitek mezi pověšeným prádlem jsme už slyšely devětkrát. Nebo to tam dělali devětkrát? Teď jsem si uvědomila, že vlastně ani nevím, jak to je. Budu si to muset poslechnout podesáté.

Naše třetí kamarádka do party, Naďa, nám to bude jistě znovu vyprávět. Když není zrovna

tajemná, vypráví o něm, o svém miliónovém manželovi. Škoda, že jí občas provede nějakou lotrovinu, jinak by byl jako z románu. A tou lotrovinou nemyslím zmiňovaný sex na balkóně. Bylo toho už celkem hodně.

Myslím, že na to měla Naďa vyrobený seznam. Takový ten její:

ZMĚNA PRÁCE K HORŠÍMU
BLOUDĚNÍ LESEM, KDYŽ SE OPIL NA VODĚ
ODCHOD Z DIVADELNÍ HRY, CO HO
NEBAVILA
DOTAZNAHLÍDAČEVNÁRODNÍM MUZEU,
ZDA JSOU EXPONÁTY AUTENTICKÉ
TŘÍDNÍ SRAZ, KAM ODMÍTL DONĚST
PŘIPRAVENOU SKOTSKOU S LUPÍNKY
a hlavně: ÚDAJNĚ ZATAJENÝ PRODEJ
OLTCITU.

Naďa tu káru obřečela. Dělala z toho dvou-
týdenní tragédii, jak už stojí život za prd, jak to
byl její modrý miláček a jak už prý absolutně
nemůže ven z města.

Tak mně třeba cestování vlakem nevadí, ale asi si člověk na auto lehce zvykne. Pak to musí být šok, cestovat zase po staru.

Ale ať říká, co chce, my víme, že naši manželé tomu jejímu nesahají ani po kotníky. Já jsem si vzala zábavného truhláře, co voněl dřevem, ale za pár let začal dělat omítky a pít.

Simona na tom byla s chlapama ještě hůř. Teda tuhle „chart show“ jsem si samozřejmě vytvořila já. Možná, že Naďa měla jiný názor. Rozhodně tedy na tom nebyla tak dobře, jako kdyby první potkala Milana.

Před prvním manželem znala Simona jen samé blbce (cituji), pak Jarda, se kterým má Lili, a pak si vzala Šeříka. To jsme se už znaly. Svatbu měli malou, řekla bych docela chudou, v Nuslích. A hned po líbáncích zjistila, že Šeříkovi vadí všechno, co doma dělá, respektive nedělá a nikdy neotálí jí jednu vrazit. Za ukápnutý čaj, za přeschlé prádlo, za blbě vyžehlený límeček, za knížku položenou v kuchyni, za boty před botníkem, i za pitomou ruličku toaletáku, co nevyhodila do koše.

Ale ne, nemůžu pořád na to myslet. Vztahy, lidi, děti, úklid, věča, nákup. Čert to vem. Zpět do práce.

Setru z okna zbytek jahodového dortu, umyji flek houbičkou se saponátem a do sucha vyleštím. Ironem přestříkat a leštit a leštit dokud nezmizí kocouři. A pořádný pochod do ucha nebo pustím zase satelit? Jasně, Running Up That Hill, pak jde leštění ještě líp. Snad dobrý. Jdeme jíst.

3.

Padesát dva, padesát tři, padesát čtyři, počítá vždycky malá Anetka schody od vchodu nahoru k našemu bytu. Jenže dneska jdu sama, a jelikož jsem ze svých tří dětí už celá zpitomělá, dělám to po ní.

„Padesát dva, padesát tři, padesát čtyři,“ jen to poskakování na našem patře si odřeknu, položím tašky před dveře a začnu hledat debilní klíče.

„Klíče, klíče,“ můj věčný problém. Hledám je před barákem a jen co vejdu, zas je někam zastrčím, abych je nenesla s těžkým nákupem, protože jinak mám od těch kroužků červené ruce ještě po Večerníčku.

„Čau mami,“ slyším z kuchyně, sotva vejdu do naší tmavé, nehezky chodby plné regálů ověšených závěsy, bot na podlaze a haldy teplého oblečení na zdi.

Klíče mizí v misce, co máme u okna do světlíku. Tam je zase ráno najdu, jak pevně doufám. Hledání klíčů mě totiž provází i ve

snech a nejednou jsem už klíče v misce ze spaní kontrolovala.

„Ahoj, co je nového?“ přecházím s nákupem do kuchyně. V našem bytě se všechno děje zásadně jen v jídelním koutě, vyrobeném na míru přesně na výklenek mezi kuchyní a obývánkem.

Je z borového dřeva a kdysi voněl lesem. A právě tento výklenek odděluje kuchyni od sedačky s televizí. Protože obývánk jako takový prostě nemáme. A celému tomu prostoru říkáme kuchyň.

Jen co se rozhlédnu, posmutním. Mám to tak už několik let. Hned u dveří mám poškrábaný pracovní pult, který pokračuje až k oknu. Náš táta truhlář vyrobil na míru i kuchyňskou linku, bohužel ze zbytků, takže nevypadá úplně vábně. Dvě barvy, dva materiály a ty škrábance. Prostě nic krásného. A k tomu nemohu najít místo, kam v kuchyňském koutě odložit plné, barevné tašky s nákupem. Všude je nepořádek.

Rozlitý sirup, vyvěšený telefon, hora nádobí, rozsypaný popelník, rozdrobený koláč a právě zmiňovaný jídelní kout, který není pro samý kouř

ani vidět. Tam někde za stolem s umakartovým ubrusem sedí mé tři děti. Ne, ne nevidím je, zato tchýni sedící blíže do kuchyně, nejde přehlédnout.

Jako vždy sedí s cigaretou v ruce, s pedantským výrazem a rozmazanou řasenkou v obličejí, zády ke mně a dělá, že nikdo nepřišel. Nemá mě prostě ráda. Nemá nás ráda. Myslím, ani moje děti, tedy její vlastní vnoučata, protože je místo něžností drezíruje jako šelmy v Humbertu. Ale to nevadí, já jsem vděčná za hlídání a za to, že máme večer pro sebe, protože úkoly jsou vzorně napsané, kroužky nepromeškané a kromě úklidu je všechno v naprostém pořádku. Až na mě, jak se zjevně brzy dozvím.

„Jako říkala mi Škardová z trafiky, žes jí předevcírem nepozdravila. Co mi k tomu povíš?“

Já na tyhle hádky vážně už nemám sílu. Hlavně proto, že moje protiargumenty jsou úplně zbytečné. Pokaždé najde nějaký ten můj nedostatek v záloze a vyčte mi jej.

„Víš, co to pro mě bylo, vysvětlovat tady, že nejsi jako ostatní z děcáku, a že si tě kluk vzal,

protože jsem tě defakto znala od dětství i celou rodinu? Dvanáct let tě tady vychvaluju, aby nás nepomluvili, a teď si jen tak přestaneš zdravit Škardovou?“

Hm, to jsem asi vážně přehnala, ale já tu starou brécu vůbec neviděla. Když se nevykloní, nevím, jestli tam sedí na té své pianové stoličce nebo ne. Měla u trafiky po ránu frontu, takže jsem se na zdravení vykašlala.

Jenže jsem od tchýně už tak vycvičená, že jsem pak ještě na Staroměstské měla zlý pocit, jako kdybych rozšlapala ptačí hnízdo. Stoupala jsem po eskalátorech z metra ven a myslela jsem na to, že ta stará Škardová to na mě tutově píchne, takže bude doma nepříjemno a taky, že jsem se nepletla.

Tchýně típne cigaretu a přísným gestem pokyne dětem, aby pokračovaly v psaní úkolů. Konečně vidím na stůl. Anetka, Anča a Toník se sklání k učebnicím a sešitům. Anetce se opět nepodařilo správně postavit držák na učebnici, a tak jí padá s rachotem na stůl, na což tchýně reaguje syčením jako pravá, nefalšovaná zmije.

Všichni tři mají ze své babičky oprávněný vítr. Jsou potichu a poslouchají rozkazy. Stejně tak jako já.

A tak s každodenním tréninkem skloním hlavu, jako když se stydí pes a nechám tchýni kolem sebe projít. Možná, kdybych skočila k zemi a políbila jí fusky v těch jejích sešmajdaných korkáčích se slovy: „díky sultánko“, byla by o fous hodnější. Ale neudělám nic.

„Nazdár,“ křičíme s dětmi na sebe, když třískne finálně vchodovými dveřmi.

V ten okamžik z nás spadne těsno a radujeme se.

„Jak bylo ve škole?“ hned se ptám a děti horlivě vypravují.

Je to zvláštní, všichni si z toho dělají srandu, jak děti neradi vypráví o škole nebo odpovídají jen jedním slovem nebo jen protáhnou obličej, protože to ve škole nesnáší, tohle u nás prostě není.

„Libuše dneska přišla se dvěma culíky, můžu si je zítra taky udělat?“ říká nejstarší Anča. Ta tedy

z nich mluví nejméně, přesto je pro ni přirozené něco říct, když se ptám.

„Našli jsme na školní zahradě sprostěj plakát s holkama, prý to tam háže nějaký úchylák,“ sděluje zcela bezprizorně Toník.

O tom už něco vím. Na třídních schůzkách upozorňovali, že se nějaké sprosté plakáty objevily u Julisky, takže asi se jedná o stejného pachatele, co nám hodlá vzdělávat mládež.

„Máme na hudebce novou holku, jmenuje se Petra a hádej co?“ Anetka má nejlepší sdělení ze všech, „přistěhovala se k nám až z Kladna.“

Do Dejvic? Aha, to je dálka. Bezvadný, rozjíždí se diskuze. Tím pádem: děti se dobře zabaví, jsou spolu, nezlobí, budují si sourozenecké vztahy a moje vaření je tím pádem naprosto bez námahy.

Občas mi to nedá a musím na ně mrknout. Všichni mají stejný odstín hnědé barvy vlasů a úplně stejné nosíky. Jsou si moc podobné. A jsou moc podobné i mně. Anča je ta chytrá a rozumná, Toník je zvědavý a myslím, že hodně společenský. Ve škole kamarádí s celou třídou a nikdy si na nikoho nestěžuje. Holky,

kluci, všichni ho berou. Anetka je na tom dobře s hudebním sluchem. Moc dobře. Z finančních důvodů jsme zatím zvolili jen flétničku, ale zvládla by asi hrát na cokoli.

Padesát dva, padesát tři, padesát čtyři, jestlipak si počítá i náš tatínek, když v noci stoupá po schodech? Neřekla bych. Díky pivu přichází nejen o schopnost počítat, ale i o nás. Nebo že by byl přeci jen vypočítavý? A já se s ním přepočítala? Tak to v každém případě.

4.

Tak jak my to vlastně máme s tím tuzérem, dyškrécí, tringeltem a spropitným? S pravdou ven, něco je jasné a něco zase ne. Něco se smí a něco ne. A na něco se přijde a na něco nikdy.

Některé tuzéry jsou přímé, tedy ty, co host chce vědomě pokojské nechat (prostě drobné mince) a některé jsou nepřímé, tedy ty, co si nemyslí, že by mohly pokojskou rozveselit na celý týden. Je to jednoduché: „všimné pro pokojskou“ nacházíme na nočním stolku nebo pod polštářem - drobáky. Ale někdy taky: v haldě ručníků, za televizi, na vaně, ve vaně, pod oknem nebo klasicky v odpadkovém koši. To nejsou drobné. Jsou to dary. Dary, o kterých host ani neví, a přitom mají někdy až nevyčíslitelnou hodnotu (například, že zvednou náladu nebo vytrhnou trn z paty), kvůli kterým jsem už zažila v šatnách ledacos.

No jo, občas se to vidí. Dvě uklízečky se rvou o vykrojené kalhoty až běda a kopou se nohama do lýtek. Nadávají si nejsprostěji kvůli štosu paperbacků, ačkoli ani jedna neumí francouzsky.

A nejčastější je, že se prostě dvě uklízečky nenávidí, aniž by za to mohly.

Šéfka pošle na „jabka“, tedy odjezd obvykle štědrých posádek japonských aerolinií, někoho jiného než má a ty dvě se pak tak nenávidí, až je to trapné.

Mám dojem, že občas takhle rozkamarádí nejedny kolegyně, ale nám se to stát nemůže, protože Simona, Naďa a já jsme opravdu moc dobré přítelkyně i přes tuzéry. Nějak se potřebujeme navzájem a díky Bohu, že jsme se v těch tuzérech našly.

„A penny saved is a penny gained,“ říkala si jednou zase Simona a slévala zbytky malých hotelových šamponků do svého obřího kanystru, který vozila na dně vozíku a plnila nejen pro sebe, ale i na prodej.

Simona je stejně jako já velkým fanouškem jinde zakázaného a nevhodného, hudebního kanálu MTV, což je jedna z věcí, které v pracovní době prostě máme, ačkoliv celé Československo o tom jen sní.

Když je hotel pětihvězdičkový, musí mít zahraniční kanály, tak to píší v tlustých katalozích InterConti trastu. A díky tomu jsme i my naprosto pětihvězdičkové. Teda například BBC zprávy nebo seriály na francouzské televizi mě nebaví, zato hudební klipy od rána do večera sledovat můžu a nikdy mě to neomrzí. Je to tajný svět. Jenom můj. Teda vlastně náš, protože Simona jej také miluje.

Dost často se mi stává, že místo života prožívám MTV. Tak například v létě jsem se sešla s kamarádkou, která se mi vzdálila až do Brna. Sraz jsme měly domluvený u Dvou koček, protože ona kdysi chodila s číšníkem a chtěla se na něj nenápadně optat, ne-li ho vidět. A místo, abychom povídaly o dětech a životě, já musela vyprávět co všechno je na MTV, a jaké jsou rozhovory s herci a zpěváky, které všichni znají z videokazet nevalné kvality. Na číšníka, který tam už nepracoval, docela zapomněla a loučila se se mnou, jako kdybych jí vysvětlila princip vyloučeného třetího.

Jeden z posledních hitů byl: Modern Talking - Cheri Cheri Lady, takže není divu, že i tohle ráno si Simona k úklidu zpívala, rejčila hadrem po zrcadle v nevelké hotelové koupelně a já jí překvapila tak, že vypískla, podjely jí nohy v bílých páskáčích a spadla do haldy špinavých, zmuchlaných ručníků. No, ten pád nevypadal dobře, ani Simonino hluboké vydechnutí, přesto jsem se neudržela a začala se smát. Kdyby se v těch hadrech válel kdokoli jiný, třeba já, nebyla by to taková zábava, jako, když se tam válí silně nalíčená, natupčená a bižuterií ověšená Simona. Lejdy spadla.

„Jé promiň,“ omlouvala jsem se samozřejmě.

„Do háje,“ křičela na mě, ale jak se neohrabaně zvedala, rozesmála se také.

Až po chvíli jí došlo, že s hadrem v jedné ruce a lahví Ironu v druhé se z haldy prostě nezvedne, a tak přestala dělat brouka na krovkách a vše pustila. Následně se zvedla, překontrolovala účes a uhladila zástěru.

„Ty jsi dostala odjezd jablek?“ zeptala jsem se, když jsem se rozhlédla po pokoji.

„Jo, jo. Ale tohle jsou Japonci na dvě věci. Šest pokojů a dva doláče, halda japonských novin, co si v nich nepřečtu ani hovno a jedna křupková směs. Nevíš co to je?“ ukázala mi sáček s japonským písmem po straně a slaným obsahem uvnitř. A jelikož jsem zvědavá jak myš, vzala jsem si na půl průhledný sáček do rukou a promnula jej.

„Krucinál...víš co to je? To má Toník v akváriu!“ vypískla jsem a odhodila pytlík na zem.

„A jó, suchý ryby! Fúj. To rovnou vyhodím.“

Z odjezdu jablek byla viditelně zklamaná. Ne každý den je posvícení.

„Někomu to dej. Možná za to něco vyměníš,“ přemlouvala jsem jí.

Ale to už na MTV avizovali novou Madonnu a to my si rozhodně nemůžeme nechat ujít. Splašeně jsme vyběhly z koupelny, sedly si na velkou postel, kterou neměla Simona ještě ustlanou a sledovaly každý Madonnin pohyb, módu, náramky, prostředí, New York a všechno. Následovala další písnička, která nebyla naše oblíbená, ale MTV, je MTV. Nejde se odtrhnout.

„Co doma?“ ptala se Simona, aniž by zvedla oči od televizní obrazovky.

„Normálka,“ odsekla jsem, sledovala obrazovku a trochu myslela na to, jak můj manžel Standa přišel v noci zpitý pod obraz. Típnul cigaretu o zábradlí, zachrastil klíči v zámku, padl na podlahu a spal s hlavou v botníku až do rána. A jelikož to není u nás nic neobvyklého, ihned jsem na tento noční zážitek zapomněla a dál sledovala klip.

Přišlo mi totiž, že bych klidně mohla být neznámé zpěvačce podobná. Také mám oříškovou barvu vlasů v pečlivém mikádu, také mám velké oči, které si tedy na rozdíl od ní nelíčím, a také bych byla mnohem menší než všichni tanečníci, co se jich kolem ní hemžilo. Celá já, řekla bych.

A pak jsem si náhle vzpomněla na dnešní ráno, kdy jsem ve skladu (těma velkýma očima) umluvila jednoho údržbáře, aby mi půjčil vozík.

„Jééé, dneska můžem s těma flaškama. Domluvila jsem ze skladu dvoukolák,“ povídám Simoně.

„Bezva. Máme v tom majlant.“

„Tak mi řekni, v kolik se utrhneš?“

„Po O. Nejlepší by bylo, kdybys s tím dvojkolákem najela po obědě do šatny,“ Simona zesmutněla, protože klip se chýlil ke konci. Jakoby snad ani nezačínal další. Mám dojem, že byla na MTV mnohem závislejší nežli já.

„Tak v jednu tam najedu,“ zvolám bojovně, ale přitom se to ve mně všechno pere. Domlouvám totiž dobrodružné tažení na obchod potravin v Pařížské ulici, a to není vůbec lehká věc.

Jakože ten obchod známe velmi dobře. Jsme tam pokaždé, když se na menu v jídelně objeví sladká jídla jako žemlovka, šklubánky nebo rýžový nákyp.

Nada sice tvrdí, že nikde nemůžeme dostat lepší rýžový nákyp než v Kontiku, v jídelně, přesto si jej necháváme pravidelně ujít a raději zabrousíme do potravin, kde koupíme každá tři rohlíky a z lahůdek kelímek Vlašáku. Mňam. Ten nezklame.

Simona mě evidentně pozoruje a baví ji, jak volám bojovná hesla, že se jde a hotovo, a že je čas,

a přitom jsem z toho celá nesvá a při pomýšlení na flaškovou výpravu se o mě pokoušejí mdloby.

„A heleme se, my máme najednou ramena, co to?“ říká mi pobaveně.

Zná mě fakt dobře, a tak se jen usměju. Jak mě může někdo takový prohlédnout až na skrz? Je na mně strach opravdu tolik znát? Prý ano. I můj manžel Standa ví, kdy se bojím a využívá toho. Asi to pozná i tchýně, ale o tu už tak moc nejde. Mám před ní stejný respekt jako moje děti. Strach mě provází celým dnem. Oblékám si jej každé ráno stejně snadno jako spodní prádlo.

„Ale na velké dobrodružství si lejdy netroufne, co? Udělat něco pro budoucnost? To pak jsme s Nadou trapný a lejdy má nos nahoru, co?“

Co to sem tahá? To je trapný a ne že ne.

Nada se Simonou občas nasadí svůj pověstný svůdný výraz, který spočívá v povolení několik knoflíčků halenky, v přejíždění prstem po rtech (tak zvaná namátková kontrola rtěnky), v nepřirozeném našpulení rtů a v chůzi boků. A to všechno podnikají kvůli skupince hostů

- mužů s kufry – stojících na konci chodby u výtahu.

Někteří se ještě dooblékají, jiní si kontrolují visačky na kufrech, doklady, sahají do kapes. Normální odjezd/příjezd. Naďa se Simonou koketně prochází, až do cinknutí výtahu, kterého si až na výjimky nikdo nevšímá. A tento pokus o dobytí zahraničních srdcí, lépe řečeno: kont, mě opravdu neinteresuje. Přijde mi trapné, ošklivé a levné. A taky moc dobře vím, že na mě by se nikdo z nich neotočil, protože se tolik nemaluju, nemám krásné nehty ani rozepnutou blůzu. Jsem obyčejná. A bojím se. I dneška. Toho dobrodružství s flaškama. I když je bez chlapů a bez nutnosti svádět. No, svádět budu – nesnadný boj.

„Tak v jednu v šatně, dobrý?“ ptá se Simona a já kývám. Jsem přesvědčená, že to pro tentokrát zvládnou levou zadní.

Jenže do jedné odpoledne mě ta bojová nálada zase pěkně opustila. S poklepáváním si na služební sukni a huňatý svetr jsem sjela výtahem do garáží a převzala si nehezky, oprýskaný

dvoukolák. Nemotorně jsem s ním přejela přes služební garáže až k nákladnímu výtahu. Bohužel mi nešlo s kovovou konstrukcí moc zatáčet, takže jsem dvoukolák ještě mírně odřela o jedno embéčko, možná to, vedoucí Rajské, která si zaslouží mnohem větší trest než je jen škrábanec na dveřích.

Nákladním výtahem jsem vyjela zase zpět nahoru k služebním sprchám, a jak jsem se šinula chodbou, přemýšlela jsem, jestli se do šatny dvoukolák vůbec vejde a jestli ho zvládnu vytočit do té šikmé strany, ve které jsou vsazeny dveře. Zkrátka futuristická architektura hotelu se neslučovala s konstrukcí dvoukoláku, teda alespoň ne v mých očích.

Realita byla více než v pohodě. Zradil mě zavírač dveří, který mě s časovou prodlevou skřípl. Ale to předbíhám.

Zatímco jsem zápasila s ovládním těžkého vozíku, Simona už čekala v nevelké dámské šatně. V našem zázemí číslo jedna, když nepočítám mezisklad, což je drbárna na každém patře.

V šatně jsou podél zdi plechové skříňky a uprostřed lavice, takže jsem se bála hlavně toho, že nepůjde posunout, a že se s dvoukolákem nevejdu.

Jenže mezi tím Simona už střední lavici šoupla (byla prý tedy dost těžká) ke kraji a předstírala, že si potřebuje natáhnout nohy. Nečekala totiž v šatně sama, měla tam dvě kolegyně, které nepatří úplně do party.

Šlajzová se Smolíkovou jsou dvě obávané kecalky obvykle ze čtvrtého patra. A taky že kecaly a dokonce prý i o Nadě, ale to neslyšela Simona úplně čistě, protože byla u nedovřených dveří směrem ke sprchám. Údajně už všichni vědí, co má Naďa za lubem, a kam vede její svádění hostů. Ale možná si to Simona pro samou nudu vymyslela.

Ono se to i v lepších hotelích občas přihodí, že se jednoduše řečeno, šlape. U nás na třetím patře byla jedna Rumunka a o té se to také šušovalo, ale nikdo jí to zatím nemohl prokázat.

Také se tu traduje historka, že se host tak zbláznil do jedné z pokojských, že si jí chtěl

okamžitě vzít. Poslal jí letenku, ať přijede a ona skutečně vycestovala za láskou. Byla pryč asi tři měsíce, aby se nakonec vrátila s tím, že se měla stát osmou manželkou, a že jí mnohoženství ve vztahu nevyhovuje. Naďa to okomentovala slovy: „vždyť jsem to říkala, kráva a důležitá jak zábradlí na Petřínský.“

No a teď se to stalo Nadě. Hotelová romance. Velká světová. Tak divně mezinárodní. Trochu finská, trochu švédská, česká, slovenská a trochu maďarská.

Naďa měla prý předky, co v Dunaji plavili koně a mrskali nad nimi koženým bičem. Tak nějak, to říkala, když se jí ředitel na večírku ptal, jak to, že má tak neskutečně černé oči. Ale bůhví, jak to bylo, a jak to je s její láskou. Naďa je někdy dost tajemná, jindy si vymýšlí. Možná je celá ta její aférka jen dobrým drbem pro takové potvory, jako je Šlajzová se Smolíkovou.

Mě spíš zaujala informace o tom, že si od jedné kolegyně koupily kecny pěkné svetry. Jeden s vypletenou tygří hlavou přes prsa a druhý s „kůžičkama barevnýma“, jak to popisovala

Simona, a že jsou naprosto úžasný. Taky bych potřebovala novou garderobu, ale kde na to vzít. Snažíme se o sto šest a Naďa má levnou švadlenu, co mi vylepší vše, jež nezvládnou na naší Zetině. Přesto je dost náročné vyrovnat se módě, kterou vidíme. V časopisech, ne v metru.

Jo, a prý se vyprávělo v šatně i o mně. Se Simonou se po Nadě slepě opičíme - prý. To se mě dotklo, já teda Naďu nenapodobuju, hlavně v té její svůdnické kariéře ne.

A jelikož jsem ty dvě kecny viděla na konci chodby, jak běží ke schodišti, věděla jsem, že je v šatě klid. Jenže jsem skoro nedokázala dvoukolák ovládat, ve dveřích šatny se divně zapřel, a ne a ne se hnout z místa. Nakonec jsme ho se Simonou protáhly a v neskutečné rychlosti si rozdělily klíče od skříněk. Všechny jsme otevřely, protože nešlo jen o ty naše dvě plechové nádhery, nýbrž o dalších pět neobsazených, které jsme si přivlastnily, a na jejich dno ukrývaly poklad v podobě pyramidy lahví od piva, které jsme posbíraly po pokojích za poslední půl rok.

Nakonec jsme to odhadly na nějakých čtyři sta lahví, které nám v dvoukoláku tak úděsně cinkaly, až jsem se bála, že někoho na patře vzbudíme. Já teda měla připravený igeliťák na zakrytí, ale Simona říkala, že by spíš byla potřeba peřina, která by ten cinkot polkla.

Když nám přijel nákladní výtah, pěkně jsme znejistily, protože nebyl prázdný. A jako na potvoru s námi musel cestovat teplouš Slaměný s nalakovanými nehty a falešným úsměvem, který co nevěděl, nepověděl.

No, škublo v nás, když jsme to zjistily, ale nenechaly jsme se rozhodit a najely za neskutečného cinkání do kabiny. Trapných dvacet sekund a bylo po všem.

U vjezdu jsme ještě potkaly Naďu, ta jako obvykle zvedla oči v sloup a popotáhla z cigarety. Byla zásadně proti skladování lahví, neúčastnila se ho a říkala, že budeme mít průšvih. Možná měla pravdu. Jenže honba za penězi byla nezbytná. A pak, jejím průšvihům bychom se stejně nevyrovnaly. Měla jich víc. Jednou rvala v parku za hotelem květy růží, aby je následně zbavila okvětních lístků. Ty potom přestříkala

Lybarem, aby vypadaly čerstvě a rozprostřela je kolem fotografie zesnulé manželky jednoho šejka, co bývával na hotelu klidně měsíc v kuse. Jenže šejk se zapomněl někde na Slovensku, do Prahy přijel za tři dny a lístky mezi tím i přes Lybar seschnuly. Udělal z toho tak velký poprask, že byla Naďa na pár týdnů zbavena patra a zametala v garážích. Nejlepší ovšem na tom bylo Nadi vysvětlení. Šla k vedoucí Rajske na kobereček, ta se jí ptala, proč tak proaktivně zdobila ceněnou fotografii zesnulé Arabky a ona na to řekla: „vždyť jsem je nastříkala lakem, tak jak to že zvadly?“

„Vy jste mi nerozuměla paní Richtrová? Proč jste to celé podnikala?“

„Říkala jsem si, že když uctím památku nebožky, dá mi větší dýško.“

Rajská byla za tu upřímnost v šoku. A pak, když to měla Naďa zopakovat u ředitele úseku, tak pronesla:

„Vy ani trochu netušíte, co má za pohnutý život. To my, pokojské, známe hosty, ne vy z kanceláře. My je známe. My víme, jak na tom

jsou. On truchlil, tak jsem chtěla projevit úctu. Za mě, za hotel. My všichni mu držíme palce, aby ta bolest ze ztráty brzy odešla,“ a na to jí vytryskly slzy, které si rozetřela i s líčením do spánků a dostala pochvalu včetně vyššího platu.

Nada to uměla. Naoko se rozbrečet. Vymýšlet lži. Prodávat.

Ona prodá naprosto všechno, co najde v koši. Ať už po hotelu nebo za služby či pozornost mimo. A její manžel jí odevzdává veškeré finance, to prý musí. Sama to pak rozděluje, protože ví kolik, kdo potřebuje. No a vypadá to, že má podporu ještě od milence z Finska nebo Švédska nebo odkud vlastně je. Tak proč by nad námi nedávala oči v sloup, že? My chudinky riskovaly kvůli pár stovkám v lahvích svou práci.

Takže zvedla oči v sloup, natáhla z cigarety a nechala nás na pospas chladnému počasí, potupnému cinkotu Pařížskou ulicí a nechutné scéně u potravin na samém závěru.

„Jdu napřed. Zjistím, kam to máme složit,“ řekla Simona před obchodem a nechala mě tam čekat.

Tak jsem se opřela o dvoukolák, sledovala turisty, jak si prohlíží město, jak se jim líbí, a jak je hnusné počasí. Dveře potravin vrzaly, takže jsem sledovala i to, kdo chodí dovnitř a ven.

Babka se síťovkou, druhá s celerem v pytlíku. Třetí chlap, co kroutí hlavou. Buď proto, že něco neměli nebo proto, že ten mírný hluk, který ke mně přicházel vždy, když se dveře pootevřely, značil nevyřešitelný konflikt. A pak mi to došlo. Simona, ač nekonfliktní osoba, vyvolala jistou při.

Dveře se otevřely a v nich se ukázala půlka Simony. Ta druhá půlka se otáčela zpět do obchodu a křičela:

„Já, že jsem blázen? Co si to dovolujete, ty kachno!“

Ihned jsem se pustila dvoukoláku a běžela dát Simonu dohromady:

„Klid, Simko, klid, pojď sem, zkusíme to jinde.“

Jenže ta se na mě jen udýchaně otočila a prskla: „bud' nám to vezmou, nebo jim to tady rozflákám před vchodem, ať si to pak uklízej!“

Konec věty už vyloženě křičela, což nebylo bez následků.

Začal se kolem nás tvořit hlouček zvědavců a turistů. A ne malý. Jakoby zrovna měl spustit své dovednosti Orloj, tak mi to připadalo. Nebylo to moc příjemné. Simona si toho všimla a vyšla ze schodů potravin na chodník, ale jak se dveře zavíraly, stihly jsme si vyslechnout ještě další reakci nepříjemné vedoucí:

„Vem to do masny ty hysterko!“

Na to Simona zase přiskočila ke dveřím, prudce je otevřela a zahřměla: „Ty seš hysterka. Ti říkám, že ti to tady roztřískám před vchodem!“

Na to bylo chvílku ticho, lidé přešlápli a nadechli se, dveře se zase pomalu začaly zavírat. Už to vypadalo na finále, ale ne, ne. Turisté měli šanci vidět ještě happy end.

„Hysterka, no vidělas to? To snad není možný. Normálka na ni zavolám esenbáky. To fakt není možný, snad. Čtyři sta flašek, prej,“ křičela zase vedoucí, ale to už jí mírnily kolegyně, protože jsme slyšeli i: „Věrko, a když to vezmou do dvora? Basy tam na to jsou,“ a na to se dveře zaklaply.

Ne na dlouho. Než jsme se otočily směrem k dvoukoláku, stál ve dveřích mladý student s lenonkami na nose a ukazoval, ať ho následujeme do vedlejší ulice. A tak jsme zase rozcinkaly dvoukolák, ulice se stala opět rušnou nebo možná klidnou vzhledem k předešlému křiku a hlouček se pomalu rozcházel.

Student nám v průjezdu ukázal, kam máme lahve složit do bas, ale Simona navrhl, že uděláme řetěz, a že nám musí pomoci. Ani se nijak nezdráhal, přišlo mi, že z kolektivu samošky rád odešel, a tak jsme ty lahve roztrídili do bas podle barev.

„Tady půlka pro tebe,“ řekla nakonec Simona a předala mi dvě salátově zelené stovky, které ji student donesl zadním vchodem z prodejny.

Vážně moc jsem se zaradovala, Simona evidentně také, a tak měla pro studenta úžasný dárek.

„Pro tebe, tohle,“ řekla a podala mu slavnostně japonskou směs sušených rybek, pardon křupek, ze které byl nečekaně překvapen. Pořád si nadzvedával brýle a mnul pytlík v ruce, asi aby se

přesvědčil, že se neplete, když vidí v soli usušené akvarijní hejno.

„Děkuju,“ zamumlal.

Simona na něj ještě mrkla a už otáčela dvoukolák, kterému asi až do konce života bude říkat: „dvojkolák“, severním směrem.

„Co si pořídíš?“ ptala se mě spokojeně cestou postranních uliček k hotelu. Byla taková zvláště udýchaná. Myslím, že i pro ni to bylo velké dobrodružství, i když tvrdila, že řešení sporů je jejím každodenním chlebem.

„Jídlo, už nemám ani floka.“

„Nebój, bude líp. Koukni na Naďu.“

Naďa vážně nemusela vracet lahve, ani syslit špendlíky od nových košil, ani slévat šamponky. Hned mě napadlo, že by se to k ní ani nehodilo. Módně na tom byla enormně dobře, dopřávala si nejlepší odbarvovací kůru, aby byla správně blond, k tomu ty luxusní cigarety, které měnila napříč partami hotelu klidně po jedné. A hlavně Naďa to uměla. Myslím: ty vztahy, ty spory, ten obchod, vyjednávání, ty rozhovory, to prostředí tvrdé hry mezi mužem a ženou. To uměla, my se

to chtěly naučit a ona nás k tomu ze zvláštních důvodů nepustila.

Bylo to před pár měsíci, co potkala Joniho, finského obchodníka žijícího ve Stockholmu. To já jen dělala hloupou, že nevím, jestli je Fin nebo Švéd a jak se jmenuje. Ve skutečnosti mě to tak zajímalo, že jsem si jeho jméno pořád opakovala a myslela na to, jak asi dobře vypadá, jak má peníze, jezdí si přes hranice za rodinou a zná svět. A Naďa se do toho dostala jen tak pro svůj rtěnkový úsměv, nebo ukašlaný hlásek.

Jo, Naďa děsně kouří, fakt hodně. Podle mého nemá v pořádku plíce, ale mám k ní příliš velký respekt, než abych jí řekla: „hele víš, že kouření škodí zdraví?“ To ne. To bych nikdy neřekla. Vlastně se s ní nikdy moc dlouho nebavím, jen tak trochu. Odpovídám na otázky. Nesvěřuju se. Nedoporučuju. Nemám to nějak v povaze, asi. Rodiče mě to naučit nestihli a v děcáku se nic pořádného člověk nedozvěděl, takže s někým tak sebevědomým, jako je Naďa, jen mlčím.

A Naďa je hodně sebevědomá. Vážně dost. Může si to dovolit. Všechny lidi kolem sebe

má prokouknuté a všichni se k ní chovají, jako k pokladu na cestě. Je pro všechny jedinečná a zvláštní.

Jedna z těch nejzvláštnějších věcí na Nadě je, že miluje Joniho a Nadi manžel Milan o tom ví. Ale myslím, že doufá, že v tom zas až tolik lásky není. Proč by jinak řešil Nadiny rozvodové papíry s kamarádem právníkem? A proč by jí dovolil se za Joniho dokonce i vdát? Je to to její sebevědomí. Přesvědčila Milana, aby jí důvěřoval. A on to samozřejmě dělá, důvěřuje jí. A to asi bezmezně.

Například věří, že to Naďa podniká z jediného důvodu - aby se všichni nějak zvláštně přesunuli do Švédska, což mi není zas až tak jasné. Jim to jasné je. Nechtějí tu být. A já to obdivuju. To je tak všechno na co mám sebevědomí a kuráž. A na snění, že třeba i já, se třemi dětmi sbalím kufr a zdrhnu. Bez Standy, samozřejmě.

„Nad čím zas dumáš?“ ptá se znuděně Simona, když si věším svetr do skříně a uvazuju pokojskou zástěru.

„Co?“ vůbec netuším, co mi teď vyprávěla za moudra.

„Nad ničím nesumíruj a těš se na zítra. Říkám, že jsem se domluvila s těma Jugošema a stavěj se tu před sedmou dole u kláštera.“

„No a co já s tím? Já to utratit nechci,“ odpovídám podle pravdy.

Jenže Simona má svou chechtavou náladu a září radostí na celou šatnu. Stačilo si vzpomenout, že se domluvila s Jugošema a už se směje. Závidím jí tu lehkost, s jakou funguje. Už se k nám přidává i Naďa. Sice po obědové pauze kašle a zadržela si nehet, přesto se usmívá.

„A v kolik že?“ neslyšela dobře.

„Před sedmou, na ulici. Snad tam trefí,“ odpovídá Simona.

„Nejsou dementní, určitě trefí,“ odpovídá Naďa a shání se po pilníku.

Ale to už by nás bylo moc. Proto, tiší hlas. Do šatny přichází Jelena, co má jen odpoledne pár hodin vytírání. I když nerozumí ani slovo, jistě by se chtěla přidat. Kdepak, Jugoši jsou naše